

Formanden: Skjøndt Tiden er saa langt fremrykket, antager jeg dog, at Dagsordenen maaskee endnu kunde blive udløst, da Behandlingen af de følgende Sager vel neppe vil medtage lang Tid; skulde der imidlertid udvikle sig nogen Discussion, skal jeg standse Forhandlingerne.

Man gik da til den næste Sag paa Dagsordenen, som var: Første Behandling af „Udkast til Lov om Værelag for Contoirudgifter til Embedet som Byfoged, Raadmand samt By- og Raadstueskriver i Randers.“ (Lovudkastet findes i Tillæg A. Sp. 1197 ff.)

Steenstrup: Da det ærede Thing vistnok er træt af den langvarige Forhandling over den foregaaende Sag, skal jeg indskrænke mig til et Par korte Bemærkninger, som jeg, hvis dette ikke havde været Tilfældet, kunde have ønsket at fremsætte med en noget større Vidtløftighed. Der er hovedsagelig to Punkter, hvorpaa jeg vil tillade mig at gøre opmærksom. Det forekommer mig nemlig, at man ved den Maade at regulere Contoirholdsgodtgjørelsen paa, som er valgt, meget let kommer til skæve Resultater. Man opstiller som Princip, at den Embedsmand, som tidligere har fungeret, skal indsende et Regnskab over, hvad han aarligt har forbrugt til Contoirhold, og denne Opgjørelse bliver da igjennem Justitsministeriet tilstillet Thinget, som pleier at rinde den af, at høre den lidt af, men som i Almindelighed kommer til det Resultat, med nogle Smaaændringer at lægge den forrige Embedsmands Udgifter til Grund for den Contoirholdsgodtgjørelse, den kommende Embedsmand skal have. Er det nu dog imidlertid ikke klart, at man derved lægger til Grund, ikke hvad Embedet fordrer paa Grund af dets Størrelse, Befolkningens Talrigbed, de locale Omstændigheder osv., men meget snarere den forrige Embedsmands personlige Forhold? Har han været meget omhyggelig og dygtig, har

han arbejdet meget selv, er Contoirholdet mindre; men har han været meget efterladende og gjort Mindre, end han burde, jamaaskee forsomt Meget, har Contoirholdet ogsaa været større; kort sagt, eftersom hans Svagbed eller hans Ild og Dygtighed har været fremherskende, vil Contoirholdsgodtgjørelsens Størrelse blive fastsat for den paafølgende Embedsmand. Jeg troer, det vilde være rigtigere for de enkelte Embeder engang for alle at fastsætte en bestemt Contoirholdsgodtgjørelse, som er staaet fast, plus Gagen, før Eftermanden ansøger om Embedet, thi han veed da, hvorefter han har at rette sig. I modsat Fald vil det aabenbart let gaae ud over Administrationen, og det er dog i høi Grad vigtigt, at Tjeneren af Bantebøgerne, Retspleiens Haandhævelse o. s. v. kommer til at gaae saa støt som muligt. Jeg kan vel begribe, at Thinget, naar det eengang er kommet ind paa en Vej, har meget vanskeligt ved at forlade den igjen; men ved Siden deraf maa jeg dog gøre opmærksom paa, at det endnu er de færreste Embeder, som ere satte paa fast Gage, og at den lange Hale, den store Masse endnu er tilbage, man har vist ikke naaet til Mere end Trediedelen. Dette var det ene Punkt; jeg vilde fremhæve; det andet er, at da den første Række af Love om Contoirholdsgodtgjørelser her blev forelagt, kom det under Debat, om det ikke burde fastsættes, at man, naar man gav en vis Sum til en Embedsmand til hans Contoirhold, maatte kunne fordrer, at Arbejdet blev behørigt besørget herfor, og at Contoirbetjentene ikke brøgte deres Tid til private Forretninger. I denne Anledning fandt der lange Debatter Sted, og navnlig fremkom der fra den da fungerende Justitsminister en bestemt Erklæring om, at Justitsministeriet, naar Embedet kom paa fast Gage, vilde ved et Circulaire gjøre vedkommende Embedsmand det til Pligt, at deres Contoirfolk til en vis Grad skulde afholde sig fra private Forretninger. Jeg har søgt meget efter dette Circulaire, uden dog at kunne finde det, for at faae at vide, hvad det er for private Forretninger, man har